

Samling af Afgørelser

GENERALADVOKAT J. KOKOTTS STILLINGTAGEN
fremsat den 28. marts 2012¹

Sag C-92/12 PPU

**Health Service Executive
mod
S.C.
og
A.C.**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Ireland (Irland))

»Præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren — retligt samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 2201/2003 — kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende forældreansvar — anbringelse af et barn på en institution i en anden medlemsstat, der er forbundet med frihedsberøvelse — modtagermedlemsstatens godkendelse — erklæring om eksigibilitet«

I – Indledning

1. Den foreliggende sag omhandler inden for rammerne af en præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000².
2. Denne forordnings artikel 56 omhandler grænseoverskridende anbringelse af børn på institutioner og hos plejefamilier. Den irske High Court har bestemt, at et 17-årigt barn³ (S.C.) skal anbringes på en lukket institution i England. En egnet institution i Irland var ikke til rådighed. Da situationen af hensyn til barnets bedste ikke tillod udsættelse, blev S.C. straks anbragt på institutionen.
3. High Court har på denne baggrund indledningsvis ønsket oplyst, om en anbringelse, der indebærer frihedsberøvelse til barnets beskyttelse, i det hele taget er omfattet af forordningens materielle anvendelsesområde. High Court har med sine yderligere spørgsmål i betragtning af den hastende karakter af anbringelsen af barnet ønsket oplyst, om en afgørelse, der anordner en sådan anbringelse af et barn, kræver en erklæring om eksigibilitet i henhold til forordningens artikel 28, og hvilke retsvirkninger en sådan afgørelse har i andre medlemsstater, før den erklæres eksigibel. High Court har endvidere forespurgt, hvilke krav der stilles til godkendelsesproceduren i henhold til forordningens artikel 56, stk. 2.

1 — Originalsprog: tysk.

2 — EUT L 338, s. 1, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2116/2004 af 2.12.2004 (EUT L 367, s. 1), også benævnt Bruxelles-IIa-forordningen (herefter »forordning nr. 2291/2003« eller blot »forordningen«).

3 — I betragtning af alderen ville betegnelsen »ung« have været mere korrekt. Jeg vil dog også i det følgende anvende forordningens terminologi, hvor alene begrebet barn anvendes. Til forskel fra Haagerkonventionen af 19.10.1996 om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsakter samt om samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige (nævnt nedenfor i fodnote 10), indeholder forordningen ikke en definition af begrebet »barn«. Der er imidlertid i den foreliggende sag ikke anledning til at beskæftige sig nærmere hermed, da spørgsmålet om det personelle anvendelsesområde ikke er genstand for sagen og heller ikke rejst af nogen af sagens parter.

II – Retsforskrifter

4. Følgende bestemmelser i forordning nr. 2201/2003 er særligt relevante i den foreliggende sag:

»Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på det civilretlige område, uanset domsmyndighedens art, for spørgsmål vedrørende:

[...]

b) tilkendelse, udøvelse, delegation samt hel eller delvis frakendelse af forældreansvar.

2. De i stk. 1, litra b), omhandlede spørgsmål kan navnlig vedrøre:

[...]

d) anbringelse af barnet hos en plejefamilie eller på en institution [...]«

»Artikel 28

Eksigible retsafgørelser

1. En i en medlemsstat truffet retsafgørelse om forældreansvar over for et barn, som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, og som er blevet forkyndt, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når den på anmodning af en berettiget part er blevet erklæret for eksigibel i denne medlemsstat.

2. I Det Forenede Kongerige kan en sådan retsafgørelse dog først fuldbyrdes i England og Wales, Skotland eller Nordirland, når den på anmodning af en berettiget part er blevet registreret med henblik på fuldbyrdelse i den pågældende del af Det Forenede Kongerige.«

»Artikel 56

Anbringelse af barnet i en anden medlemsstat

1. Når den ret, der er kompetent i medfør af artikel 8-15, påtænker at anbringe barnet på en institution eller hos en plejefamilie, og denne anbringelse skal foregå i en anden medlemsstat, hører den på forhånd centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i den pågældende medlemsstat, såfremt interne anbringelsessager i denne medlemsstat forudsætter en offentlig myndigheds mellemkomst.

2. Der kan i den anmodende medlemsstat kun træffes afgørelse om anbringelse som omhandlet i stk. 1, hvis den kompetente myndighed i den anmodende medlemsstat har godkendt anbringelsen.

3. De nærmere vilkår for den høring og den godkendelse, der er omhandlet i stk. 1 og 2, fastsættes efter lovgivningen i den anmodende medlemsstat.«

III – De faktiske omstændigheder, de præjudicielle spørgsmål og retsforhandlingerne for Domstolen

5. S.C. er irsk statsborger og bosiddende i Irland. High Court udøver forældremyndigheden. S.C. kom i 2000 i pleje hos Health Service Executives (den kompetente myndighed i Irland for børn i offentlig pleje, herefter »HSE«). S.C. var efterfølgende anbragt hos såvel plejefamilier som på institutioner i

Irland. HSE indgav herefter til den forelæggende ret anmodning om foreløbig anbringelse⁴, der var forbundet med frihedsberøvelse, på en lukket terapeutisk og pædagogisk institution⁵ i England. S.C. var tidligere anbragt på en lukket institution i Irland. S.C. havde kort tid forinden flere gange forsøgt at tage sit eget liv. En egnet institution i Irland stod ikke til rådighed. Sagsøgte i sagen er S.C. og A.C., der er barnets mor.

6. Den forelæggende ret efterkom den 2. december 2011 HSE's anmodning og bestemte, at S.C. af hensyn til sin egen sikkerhed skulle anbringes på en privat, lukket institution i England. Med undtagelse af S.C. var alle sagens parter for en anbringelse i England, da dette var mest i overensstemmelse med barnets bedste. Anbringelsen blev i første omgang fastsat til en måned, og den skal efterprøves hver måned og i givet fald forlænges.

7. Da hensynet til barnets bedste efter den forelæggende rets opfattelse krævede øjeblikkelig handling, blev S.C. umiddelbart efter rettens anordning overført til institutionen i England. Hovedsagen omhandler nu spørgsmålene, om denne anbringelse er retmæssig, og om den kan opretholdes. High Court har ved kendelse af 16. februar 2012, indgået til Domstolen den 22. februar 2012, forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Er en dom, hvorved et barn frihedsberøves i en bestemt tidsperiode i en anden medlemsstat på en institution, der yder terapi og uddannelse, omfattet af det materielle anvendelsesområde for Rådets forordning nr. 2201/2003?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvilke forpligtelser, om nogen, følger da af artikel 56 i Rådets forordning nr. 2201/2003 med hensyn til hørings- og godkendelsesordningen til sikring af en effektiv beskyttelse af det barn, der skal frihedsberøves?
- 3) Når en ret i en medlemsstat har truffet afgørelse om anbringelse af et barn i en bestemt tidsperiode på en institution i en anden medlemsstat og har opnået en godkendelse fra denne stat i overensstemmelse med artikel 56 i Rådets forordning nr. 2201/2003, skal rettens dom om anbringelse af barnet i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, da anerkendes og/eller erklæres for eksigibel i denne anden medlemsstat som en forudsætning for, at anbringelsen kan gennemføres?
- 4) Har en dom fra en ret, hvorved der træffes afgørelse om at anbringe et barn i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, som denne anden medlemsstat har godkendt i overensstemmelse med artikel 56 i Rådets forordning nr. 2201/2003, retlig virkning i denne anden medlemsstat inden meddelelse af erklæringen om anerkendelse og/eller eksigibilitet efter afslutningen af sager om anmodning om en erklæring om anerkendelse og/eller eksigibilitet?
- 5) Når en dom fra en ret, hvorved der træffes afgørelse om at anbringe et barn i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, i henhold til artikel 56 i Rådets forordning nr. 2201/2003, forlænges med yderligere en bestemt tidsperiode, skal den anden medlemsstats godkendelse i henhold til artikel 56 da indhentes ved hver enkelt forlængelse?
- 6) Når en dom fra en ret, hvorved der træffes afgørelse om at anbringe et barn i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, i henhold til artikel 56 i Rådets forordning nr. 2201/2003, forlænges med yderligere en bestemt tidsperiode, skal dommen da anerkendes og/eller være eksigibel i denne anden medlemsstat ved hver enkelt forlængelse?»

4 — »Interlocutory application«.

5 — Betegnet som »secure care« (lukket anbringelse) i irsk ret.

8. Den forelæggende ret anmodede samme dag med en yderligere kendelse om, at afgørelsen træffes efter hasteproceduren i artikel 104b i Domstolens procesreglement. Domstolens Anden Afdeling har den 29. februar 2012 besluttet, at den foreliggende præjudicielle anmodning skal undergives hasteproceduren.

9. HSE, S.C., repræsenteret af sin procesværg, A.C., Irland samt Kommissionen har indgivet indlæg under den skriftlige forhandling. Disse parter samt den tyske regering og Det Forenede Kongeriges regering deltog i den mundtlige forhandling den 26. marts 2012.

IV – Retlig bedømmelse

A – Det første præjudicielle spørgsmål: forordning nr. 2201/2003's materielle anvendelsesområde

10. High Court of Ireland har indledningsvis forespurgt, om forordning nr. 2201/2003's materielle anvendelsesområde også omfatter en retsafgørelse, hvormed der anordnes anbringelse, der er forbundet med frihedsberøvelse, af et barn på en institution med henblik på at sikre, at det ikke øver skade på sig selv, hvilken institution yder terapi og uddannelse.

11. Forordningens materielle anvendelsesområde er fastsat i artikel 1. I henhold til denne bestemmelses stk. 1, litra b), finder forordningen anvendelse på det civilretlige område, uanset domsmyndighedens art, for spørgsmål vedrørende tilkendelse, udøvelse, delegation samt hel eller delvis frakendelse af forældreansvar.

12. Ifølge artikel 2, nr. 7), omfatter »forældreansvar« navnlig forældremyndighed, der omfatter retten i artikel 2, nr. 9), til at bestemme, hvor barnet skal bo. Efter artikel 2, nr. 8), er indehaveren af forældreansvar »enhver person, der har forældreansvar over for et barn«. Det er således irrelevant, om forældremyndigheden – som i det foreliggende tilfælde – ikke ligger hos forældrene.

13. I henhold til artikel 1, stk. 2, litra d), omfatter de civilretlige spørgsmål om forældreansvar anbringelse af barnet hos en plejefamilie eller på en institution.

14. Domstolen har allerede fastslået, at for det første skal begrebet »civilretlige« spørgsmål fortolkes således, at det også kan omfatte foranstaltninger til beskyttelse af barnet, der i henhold til en medlemsstats lovgivning henhører under offentlig ret⁶. For det andet har Domstolen fastslået, at fjernelse af et barn – selv om det ikke fremgår udtrykkeligt af forordningen – som foranstaltning til beskyttelse af barnet er omfattet af forordningens anvendelsesområde⁷. Domstolen henviste for så vidt udtrykkeligt til en medlemsstats opfattelse, hvorefter en afgørelse om fjernelse af et barn endog under visse omstændigheder kan indebære frihedsberøvelse af barnet⁸. Domstolen har endnu ikke haft lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet, om en anbringelse, der er forbundet med frihedsberøvelse, også er omfattet af forordningens anvendelsesområde.

15. Ved begrebet »institution«, der anvendes i forordningens artikel 1, stk. 2, litra d), forstås en enhed, hvori børn og unge bor og modtager pædagogiske tilbud. Efter den sædvanlige betydning heraf kan dette begreb også omfatte enheder, hvori børn anbringes under frihedsbeskyttelse af hensyn til deres egen sikkerhed.

16. I artikel 1, stk. 3, litra g), er anført undtagelserne fra forordningens anvendelsesområde. Ifølge litra g) finder forordningen ikke anvendelse på foranstaltninger, der er truffet som følge af strafbare handlinger begået af børn. Denne undtagelse tyder modsætningsvis på, at EU-lovgiver ligeledes fandt, at også lukket anbringelse principielt er omfattet af forordningen. I det tilfælde savnes dog en

6 — Dom af 27.11.2007, sag C-435/06, C, Sml. I, s. 10141, præmis 53, og af 2.4.2009, sag C-523/07, A, Sml. I, s. 2805, præmis 27.

7 — C-dommen (nævnt ovenfor i fodnote 6), præmis 25-36.

8 — C-dommen (nævnt ovenfor i fodnote 6), præmis 43.

forklaring på, hvorfor EU-lovgiver fandt det nødvendigt at fastsætte, at strafferetlige sanktioner mod børn og unge, der navnlig kan omfatte frihedsberøvelse, ikke er omfattet af forordningen.

17. Paul Lagardes forklarende rapport om Haagerkonventionen af 19. oktober 1996⁹ om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn (herefter »Haagerkonventionen«)¹⁰ peger ligeledes i samme retning. Denne rapport kan i forbindelse med en fortolkning med udgangspunkt i forordning nr. 2201/2003's tilblivelseshistorie og en systematisk fortolkning anses for vejledende ved fortolkningen af de relevante bestemmelser i forordningen. Forordningens bestemmelser om forældremyndighed beror nemlig på forarbejderne til Haagerkonventionen og svarer i vidt omfang til denne konvention¹¹, således også med hensyn til de bestemmelser vedrørende anvendelsesområdet, der her skal fortolkes¹². Disse bestemmelser i forordningen og de tilsvarende bestemmelser i konventioner bør i videst muligt omfang fortolkes på samme måde, således at der ikke opstår forskellige resultater, afhængig af om der er tale om en sag med tilknytning til en anden medlemsstat eller til et tredjeland¹³.

18. Lagarde-rapporten betegner foranstaltninger vedrørende anbringelse af et barn hos en plejefamilie eller på en institution som klassiske beskyttelsesforanstaltninger. Sådanne foranstaltninger er naturligvis omfattet af konventionen, såfremt de ikke *udtrykkeligt* er undtaget, som i tilfældet med anbringelse, der følger af strafbare handlinger begået af barnet¹⁴. Konventionen omhandler beskyttelse af børn, hvorfor alene strafferetlige foranstaltninger mod børn og unge bør være udelukket¹⁵.

19. Inden for rammerne af forordningen bør alle afgørelser, der berører forældreansvaret, ligeledes falde ind under forordningens anvendelsesområde, hvis ingen undtagelse efter artikel 1, stk. 3, er relevant¹⁶. En lukket anbringelse med henblik på at sikre, at barnet ikke gør skade på sig selv eller tager sit eget liv, og som tjener til, at barnet kan modtage pædagogiske tilbud og terapeutisk pleje, er dermed ifølge ordlyden af forordningen, dens tilblivelseshistorie og sammenhæng, omfattet af dens anvendelsesområde.

20. Dette fortolkningsresultat er ligeledes i overensstemmelse med formålet med forordningen, der er knæsat i femte betragtning¹⁷. Herefter dækker forordningen alle retsafgørelser om forældreansvar, herunder også foranstaltninger til beskyttelse af et barn, for at sikre en ensartet behandling af alle børn.

21. Hvis beskyttelsen af barnet kan kræve en lukket anbringelse, og forordningen skal sikre en ensartet behandling af alle børn i forhold til retsafgørelser om forældreansvar, ville det ikke kunne forklares, hvorfor netop afgørelser om lukket anbringelse skulle være udelukket fra forordningens anvendelsesområde. I sidste ende udgør sådanne anbringelser de mest omfattende indgreb i den berørtes grundlæggende rettigheder. Netop på dette følsomme område er det afgørende, at de retlige kompetenceregler, som forordningen har indrettet med henblik på barnets bedste¹⁸, samt anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne afgørelser er reguleret ensartet i forordningen.

9 — Herefter »Lagarde-rapporten«, som i sin tyske affattelse kan findes under <http://hcch.e-vision.nl/upload/expl34d.pdf>.

10 — På Haagerkonferencens hjemmeside findes ligeledes en tysk oversættelse: <http://hcch.e-vision.nl/upload/text34d.pdf>

11 — Jf. hertil J. Pirrung, *Auslegung der Brüssel IIA-Verordnung in Sorgerechtsachen*, i *Festschrift für Jan Kropholler*, 2008, s. 399, 407.

12 — I overensstemmelse med Haagerkonventionens artikel 3, litra e), vedrører konventionen anbringelse af barnet hos en plejefamilie eller på en institution eller i Kafala-plejeforhold eller lignende plejeforhold. Foranstaltninger, der er truffet som følge af strafbare handlinger begået af børn, er ifølge Haagerkonventionens artikel 4, litra i), udelukket.

13 — Eller til Danmark, der ikke er undergivet forordning nr. 2201/2003. Jf. herom mit forslag til afgørelse af 20.9.2007 i sag C-436/06, C, Sml. 2007 I, s. 10141, punkt 50.

14 — Lagarde-rapporten (nævnt ovenfor i fodnote 9), punkt 23.

15 — Lagarde-rapporten (nævnt ovenfor i fodnote 9), punkt 35.

16 — Jf. hertil ligeledes mit forslag til afgørelse i C-sagen (nævnt ovenfor i fodnote 13), punkt 43.

17 — Jf. i denne retning C-dommen (nævnt ovenfor i fodnote 6), præmis 48 ff.

18 — Jf. 12. betragtning til forordningen.

22. Anvendelsen af forordningen forhindrer endelig også, at der opstår afgrænsningsspørgsmål i konkrete tilfælde. De forskellige former for anbringelse vil nemlig som regel flyde gnidningsløst sammen. Den lukkede anbringelse vil altid være den sidste mulighed og kun finde sted så længe, det er absolut påkrævet. Efter den lukkede anbringelse vil barnet imidlertid forblive anbragt på samme institution uden frihedsberøvelse. Således forholder det sig også i hovedsagen: S.C. skal kun anbringes under frihedsberøvelse så længe, det er absolut nødvendigt, men forblive i den samme institution efter den snarlige lempelse af frihedsberøvelsen. Kun en ordning, der undergiver afgørelserne om alle former for anbringelse en ensartet kompetence- og anerkendelsesregel, kan i dette tilfælde sikre barnets bedste. Såfremt en institutionsanbringelse, der er forbundet med frihedsberøvelse, måtte blive holdt ude fra forordningens anvendelsesområde, kunne dette føre til forskellige retlige kompetencer, alt efter hvilken form for anbringelse, der er tale om. Dette ville ikke være hensigtsmæssigt.

23. Det første præjudicielle spørgsmål skal derfor besvares med, at forordning nr. 2201/2003's materielle anvendelsesområde også omfatter en afgørelse, hvorved et barn anbringes på en institution i en anden medlemsstat, og denne anbringelse er forbundet med frihedsberøvelse og gennemføres med henblik på beskyttelse af barnet.

B – Det andet præjudicielle spørgsmål: krav om forudgående godkendelse fra den kompetente myndighed

24. Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, hvilke forpligtelser der i forbindelse med en sådan anbringelse følger af artikel 56 i forordning nr. 2201/2003 med hensyn til hørings- og godkendelsesordningen.

25. Det fremgår af oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen, hvilken sammenhæng dette spørgsmål indgår i.

26. Ifølge den forelæggende rets oplysninger var det nemlig ikke muligt at fastslå med sikkerhed, hvilken myndighed i Det Forenede Kongerige der er kompetent med hensyn til godkendelsen efter forordningens artikel 56, stk. 2. Official Solicitor henholdsvis Central Authority for England and Wales¹⁹ videreformidlede indledningsvis oplysningerne fra »den private enhed«, hvormed denne enhed meddelte, at den kunne modtage S.C. I en beediget erklæring, der efterfølgende blev fremlagt for High Court, anførte en embedsmand fra Centralmyndigheden for England and Wales, at denne myndighed ikke var den kompetente myndighed som omhandlet i artikel 56, og at der ikke fandtes en kompetent myndighed i forordningens forstand. Det er herefter den forelæggende rets indtryk, at der alene forelå en godkendelse fra »den private enhed«, hvor S.C. skulle anbringes, og at denne enhed anses for kompetent myndighed.

27. Det Forenede Kongeriges regering har på forespørgsel under den mundtlige forhandling anført hertil, at den enhed, hvor barnet blev anbragt, ikke er en privat enhed. Denne institution hører derimod til byen Peterborough, administreres af denne by og er dermed en statslig enhed. En præjudiciel anmodning skal principielt besvares ud fra de faktiske omstændigheder, som den forelæggende ret har lagt til grund i forelæggelsesafgørelsen. En hensigtsmæssig besvarelse af det andet præjudicielle spørgsmål fra den forelæggende ret vil på baggrund af oplysningerne fra Det Forenede Kongerige imidlertid også skulle afklare spørgsmålet, om den statslige institutions godkendelse opfylder kravene i artikel 56, stk. 2.

19 — Dette er Lord Chancellor, der har videredelegeret denne opgave til International Child Abduction and Contact Unit (ICACU). ICACU er også anført som Centralmyndigheden for England og Wales på Europa-Kommissionens internetsider (http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/rc_jmm_centralauthorities_Uk_en.htm). Ifølge oplysninger på Det Forenede Kongeriges internetsider er ICACU tilknyttet Official Solicitor.

1. Institution som kompetent myndighed

28. I henhold til artikel 56, stk. 2, kan der i den anmodende medlemsstat kun træffes afgørelse om anbringelse af et barn, hvis den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat har godkendt anbringelsen. Artikel 56, stk. 1, omhandler den forudgående høringsprocedure: Såfremt en ret påtænker en anbringelse i udlandet, hører den på forhånd centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i modtagermedlemsstaten.

29. Begrebet »den kompetente myndighed«, som anvendes i artikel 56, stk. 2, skal forstås som en samlebetegnelse for de i stk. 1 anvendte begreber »centralmyndighed« eller »kompetent myndighed«. Det følger således af den i dette stykke anvendte formulering »eller en anden kompetent myndighed«, at centralmyndigheden ligeledes anses for kompetent myndighed.

30. Denne forståelse støttes ligeledes af bestemmelsens tilblivelseshistorie. I tidligere udkast til forordningen blev der også i stk. 2, parallelt til de i stk. 1 anvendte begreber, henvist til centralmyndighed eller en anden kompetent myndighed²⁰. Først på et senere stadium under lovgivningsprocessen udgik henvisningen til centralmyndighed af stk. 2²¹. Det kan ikke udledes af dokumenterne fra rådsforhandlingerne, at udeladelsen af centralmyndighed i stk. 2 var indholdsmæssigt begrundet.

31. Det er herefter enten centralmyndigheden eller en anden saglig kompetent myndighed, der i medfør af artikel 56 skal meddele godkendelsen. Da hver medlemsstat i medfør af artikel 53 skal udpege en eller flere centralmyndigheder, udelukker forordningens system, at der ikke findes en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 56, stk. 2²². Artikel 53 forpligter en ikke kompetent centralmyndighed til at videresende en meddelelse til den kompetente (central)myndighed.

32. Det står tilbage at undersøge, om en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 56, stk. 2, også kan være den private eller statslige enhed, hvor barnet skal anbringes.

33. Artikel 56, stk. 3, bestemmer ganske vist, at de nærmere vilkår for den høring og den godkendelse, der er omhandlet i stk. 1 og 2, fastsættes efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat. Spørgsmålet, om en privat enhed, der skal modtage barnet, kan være kompetent myndighed som omhandlet i artikel 56, er imidlertid ikke et spørgsmål, der vedrører de nærmere vilkår ved godkendelsen, men er en grundlæggende afgørelse, som selv vedrører godkendelsen. Et sådant spørgsmål kan ikke overlades til national lovgivning, men skal derimod bestemmes selvstændigt i EU-retten med henblik på en ensartet anvendelse af EU-retten²³.

34. I den tyske sprogversion fremgår det allerede af anvendelsen af begrebet »Behörde« entydigt, at der kræves en *statslig* myndigheds godkendelse. I andre sprogversioner af forordningen anvendes ligeledes begreber, der peger i retning af, at den godkendende myndighed skal have karakter af statsligt organ: Således anvendes begrebet »autorité compétente« i den franske version og »competent authority« i den engelske version. I disse sprogversioner tydeliggøres kravet om deltagelse af en statslig myndighed netop i sammenhæng med sidste sætningsled af artikel 56, stk. 1, der henviser til en offentlig myndigheds (»autorité publique«, »public authority«) mellemkomst i sammenlignelige interne situationer.

35. Det følger altså allerede af ordlyden af artikel 56, at godkendelse fra en privat enhed, hvor barnet skal anbringes, ikke er tilstrækkelig. Ordlyden er ikke lige så entydig, når det gælder spørgsmålet, om en statslig institutions godkendelse opfylder artikel 56, stk. 2. En vid fortolkning af begrebet myndighed kunne også omfatte en statslig institution.

20 — Jf. rådsdokument nr. 8281/03 af 30.4.2003, s. 29.

21 — Rådsdokument nr. 12992/03 af 29.9.2003, s. 37. I den italienske sprogversion findes henvisningen til centralmyndighed endog fortsat: »l'autorità centrale o un'altra autorità competente dello Stato richiesto«.

22 — Bortset fra den undtagelse, der er fastsat i sidste sætningsled i stk. 1, som jeg vil behandle i denne stillingtagens punkt 48.

23 — Jf. hertil dom af 17.7.2008, sag C-66/08, Kozłowski, Sml. I, s. 6041, præmis 42, og af 14.2.2012, sag C-204/09, Flachglas Torgau, præmis 37.

36. Den omstændighed, at godkendelse fra den institution, hvor barnet skal anbringes, uanset om der er tale om en privat eller statslig institution, ikke er en gyldig godkendelse som omhandlet i artikel 56, stk. 2, bekræftes imidlertid af formålet med godkendelseskravet. Dette støttes af Lagarde-rapporten om Haagerkonventionen, som i artikel 33, stk. 2, indeholder en bestemmelse om anbringelse af børn, der svarer til artikel 56 i forordning nr. 2201/2003. Konventionen opstiller ligeledes et krav om forudgående godkendelse fra modtagerstaten²⁴. Herom fremgår det af Lagarde-rapporten, at denne forudgående godkendelse skal gøre det muligt på forhånd at afklare betingelserne for barnets ophold i modtagerstaten, navnlig for så vidt angår den i denne stat gældende udlændingelov²⁵, eller fordeling af de omkostninger, der opstår ved fuldbyrdelsen af anbringelsesforanstaltningen²⁶.

37. Godkendelseskravet skal således medvirke til, at alle de spørgsmål, der kan opstå som følge af en anbringelse i modtagermedlemsstaten, så vidt muligt afklares på forhånd, før anbringelsen gennemføres. Hermed skal det netop i overensstemmelse med barnets bedste også sikres, at administrative eller andre vanskeligheder ikke først bliver relevante på et senere tidspunkt, når barnet allerede er anbragt, og i værste fald kan gøre det nødvendigt at tilbageføre barnet.

38. En fornyet prøvelse ved modtagermedlemsstaten af spørgsmålet, om anbringelsen er i overensstemmelse med barnets bedste, kan ikke antages at være i overensstemmelse med forordningens system. Denne prøvelse har den anbringende ret i sin egenskab af den ret, der i forordningen anses for kompetent, allerede foretaget. Myndighederne i modtagermedlemsstaten ville imidlertid kunne henvise til de vanskeligheder i forhold til deres offentlige orden, der efter deres opfattelse vil kunne opstå, og som i henhold til artikel 23 kan fremføres mod, at en anbringelsesafgørelse anerkendes eller erklæres for eksigibel. Hørings- og godkendelsesproceduren gør det endelig også muligt for myndighederne i modtagermedlemsstaten at henvise til eventuelle problemer i forbindelse med den konkret udvalgte enhed. Myndighederne i modtagermedlemsstaten vil nemlig som regel have et bedre kendskab til institutionerne i denne stat end retterne i oprindelsesmedlemsstaten. Sidst og ikke mindst har godkendelsesproceduren endvidere til formål at sikre, at de kompetente myndigheder tidligt kan få kendskab til, at et barn vil ankomme i det område, som de er ansvarlige for, således at ankomsten ikke sker uden om de statslige myndigheders kontrol.

39. Formålene med godkendelsesproceduren ville ikke blive opfyldt, hvis den *private* enhed, hvor barnet skal anbringes, selv meddeler godkendelsen. Den private enhed kan nemlig ikke give noget bindende udsagn med hensyn til de administrative aspekter af anbringelsen, som modtagermedlemsstaten senere skal lade sig være bundet af. Dette aspekt ved godkendelseskravet kunne en *statslig* institution ganske vist opfylde. Hensynet til kontrollen med problemer vedrørende den enhed, der konkret er udvalgt til anbringelsen, taler imidlertid også ved en statslig institution imod, at anse en godkendelse fra enheden selv for tilstrækkelig. Formålet med godkendelseskravet kræver derfor, at godkendelsen meddeles af en statslig myndighed, der ikke må være institutionen selv. Det er uden betydning, at en institution administreres eller ledes af den kompetente myndighed. Det skal dog sikres, at godkendelsesafgørelsen er en selvstændig afgørelse, truffet af den kompetente myndighed. Denne statslige myndighed kan og skal ved afgørelsen naturligvis inddrage den bedømmelse, som den institution, der skal modtage barnet, anlægger. Denne bedømmelse må dog ikke træde i stedet for myndighedens godkendelse.

24 — Haagerkonventionens artikel 33, stk. 2, bestemmer: »Der kan i den stat, som fremsætter anmodningen, kun træffes afgørelse om anbringelse eller plejeforhold, hvis centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i den stat, som anmodningen rettes til, har godkendt anbringelsen eller plejeforholdet under hensyntagen til barnets bedste.«

25 — I forbindelse med forordningen kan dette alene gælde med forbehold for en opholdsret, der følger af unionsborgerskabet.

26 — Lagarde-rapporten (nævnt ovenfor i fodnote 9), punkt 143.

40. Det Forenede Kongerige har under forhandlingerne ved Domstolen anført, at det i England er den lokale myndighed, i hvis ansvarsområde den institution, hvor barnet skal anbringes²⁷, er beliggende, der er kompetent myndighed som omhandlet i artikel 56, stk. 2. I det foreliggende tilfælde drejer det sig om Peterborough City Council.

41. Det fremgår af de akter, der foreligger for Domstolen, at centralmyndigheden på forespørgsel fra den forelæggende ret vedrørende en godkendelse efter artikel 56, stk. 2, indledningsvis videresendte en skrivelse fra lederen af den institution, hvor barnet skulle anbringes. Såvel City Council som institutionens navn var anført på brevhovedet²⁸. Det Forenede Kongerige forklarede det dobbelte brevhoved med, at institutionen administreres af Peterborough City Council. Det fremgår imidlertid ligeledes af akterne, at centralmyndigheden senere videresendte en yderligere, præciserende skrivelse til den kompetente irske myndighed, hvor alene institutionens navn fremgår af brevhovedet²⁹.

42. Det tilkommer den forelæggende ret at afklare endeligt, om der i det foreliggende tilfælde forelå en afgørelse fra Peterborough City Council eller alene en afgørelse fra den institution, hvor barnet skulle anbringes.

2. Følgerne af manglende godkendelse fra den kompetente myndighed

43. Det skal derfor i det følgende undersøges, hvilke konsekvenser det vil have, hvis det i hovedsagen skulle vise sig, at det ikke er den kompetente myndighed, der har meddelt godkendelsen.

44. Der kan i henhold til artikel 56, stk. 2, kun træffes afgørelse om anbringelse, hvis den kompetente myndighed i modtagermedlemsstaten har godkendt anbringelsen. Godkendelsen skal derfor foreligge, før retten i oprindelsesmedlemsstaten træffer afgørelse om anbringelse. Godkendelsens obligatoriske karakter fremhæver den omstændighed, at artikel 23, litra g), bestemmer, at en retsafgørelse om forældreansvar ikke kan anerkendes eller erklæres eksigibel, såfremt den i artikel 56 angivne procedure ikke er blevet fulgt.

45. Jeg deler derfor i princippet Kommissionens opfattelse om, at godkendelsen er en forudsætning for rettens afgørelse om anbringelse. Dette følger nødvendigvis også af det ovenfor fremstillede formål med godkendelseskravet. Den forudgående afklaring af grunde, der taler imod anbringelsen, tjener netop til at undgå den situation, at det, hvis disse grunde ikke afklares, senere kunne blive nødvendigt at tilbagesende barnet.

46. Ikke desto mindre skal det i et undtagelsestilfælde som det foreliggende, der er karakteriseret af modstridende udsagn fra centralmyndigheden, tages i betragtning, at godkendelsen undtagelsesvis kan indhentes efterfølgende. Når alt kommer til alt, har den forelæggende ret på den ene side gjort sig store anstrengelser for at indhente godkendelsen. På den anden side forholdt det sig heller ikke således, at der overhovedet ikke forelå en godkendelse, men derimod således, at centralmyndigheden i Det Forenede Kongerige indledningsvis videresendte en godkendelse, men senere præciserede, at den ikke var den kompetente myndighed. Centralmyndigheden modsatte sig imidlertid dermed netop ikke anbringelsen. I dette tilfælde ville det tale imod barnets bedste at gennemføre den samlede anbringelsesprocedure endnu en gang og derefter på ny – når der foreligger en gyldig godkendelse og efter betydeligt tidsforbrug – træffe afgørelse om anbringelse.

27 — »[R]elevant local authority«. Ved lukket anbringelse af børn under 13 år skal Secretary of State for Education samtykke i godkendelsen.

28 — Skrivelse af 21.10.2011.

29 — Skrivelse af 7.11.2011.

47. Det forekommer således i et sådant undtagelsestilfælde begrundet at tillade den dommer, der træffer afgørelse om anbringelse, og som trods sine bestræbelser alene har opnået en godkendelse, som senere viser sig ikke at være tilstrækkelig i henhold til forordningens artikel 56, stk. 2, at indhente godkendelsen efterfølgende³⁰. Anerkendelsen af en så snæver mulighed for at indhente godkendelsen efterfølgende giver ikke anledning til en fare for omgåelse af godkendelseskravet.

48. Den kompetente myndighed i Det Forenede Kongerige vil ved prøvelsen af den efterfølgende godkendelse skulle tage i betragtning, at tvetydige oplysninger fra centralmyndigheden i Det Forenede Kongerige, der i henhold til artikel 53 egentligt er forpligtet til at videresende forespørgslen til den kompetente myndighed, var medvirkende årsag til, at der blev foretaget en anbringelse i Det Forenede Kongerige uden tilstrækkelig godkendelse. Hensynet til barnets bedste bør i det foreliggende tilfælde herved føre til, at godkendelse som omhandlet i artikel 56 i forordning nr. 2201/2003 kun kan nægtes, hvis yderst tungtvejende grunde taler imod.

3. Øvrige krav til godkendelsesproceduren

49. Den forelæggende ret har i forelæggelsesafgørelsen endvidere nævnt spørgsmålet om, hvilke oplysninger den anmodende ret skal meddele den kompetente myndighed i modtagermedlemsstaten til brug for prøvelsen af godkendelsen. Visse procesdeltagere har i deres skriftlige indlæg ligeledes udtalt sig om, hvilke yderligere krav der skal stilles til godkendelsesproceduren.

50. Hertil må anføres, at de nærmere vilkår for godkendelsen i medfør af forordningens artikel 56, stk. 3, fastsættes efter lovgivningen i den relevante medlemsstat. Det følger imidlertid af effektivitetsprincippet, at medlemsstaterne er forpligtede til at fastsætte klare regler og procedurer for godkendelsen efter artikel 56 for at sikre retssikkerheden og hurtigheden. Ifølge artikel 53 skal en ikke kompetent centralmyndighed videresende en meddelelse til den kompetente centralmyndighed. Det udgør derfor en tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til forordningen, hvis en centralmyndighed blot meddeler en ret fra en anden medlemsstat, der anmoder om en godkendelse, at den ikke er kompetent, uden at nævne den faktisk kompetente myndighed, da tidstab og uklarheder ved søgningen efter den kompetente myndighed forsinker anordningen af anbringelsen unødigt og dermed er i strid med det hensyn til barnets bedste, som forordningen skal sikre.

51. Der er efter min opfattelse ikke i den foreliggende sag grundlag for at fremsætte yderligere bemærkninger til spørgsmålet om, hvorvidt EU-retten herudover stiller krav til godkendelsesproceduren, f.eks. for så vidt angår de dokumenter, der skal forelægges. Der er således ikke holdepunkter for at antage, at sådanne spørgsmål faktisk opstår i hovedsagen. Ifølge de øvrige oplysninger i forelæggelsesafgørelsen var der alene et spørgsmål om, hvorvidt en privat enhed ligeledes kan være kompetent myndighed som omhandlet i artikel 56, stk. 2. Domstolen bør netop inden for rammerne af en sag efter hesteprocEDUREN, hvor medlemsstaternes muligheder for at deltage³¹ er begrænset til den mundtlige forhandling, være tilbageholdende ved bedømmelsen af spørgsmålet, om de præjudicielle spørgsmål er relevante.

52. Der er i forbindelse med den foreliggende sag heller grundlag for at afklare spørgsmålet om, hvornår der i medfør af artikel 56, stk. 1, sidste sætningsled, kan undlades at indhente en godkendelse som omhandlet i stk. 2. Ifølge artikel 56, stk. 1, bortfalder *høringspligten*, såfremt interne anbringelsessager i modtagermedlemsstaten ikke forudsætter en offentlig myndigheds mellemkomst. Artikel 56, stk. 2, indeholder ikke en tilsvarende undtagelse fra *godkendelsespligten*. Det fremgår ikke klart af forordningens tekst, om også *godkendelseskravet* – navnlig ved en institutionsanbringelse – ligesom *høringskravet* i stk. 1 bortfalder, såfremt interne anbringelsessager ikke forudsætter en offentlig myndigheds mellemkomst. I forbindelse med en institutionsanbringelse, hvis man overhovedet kan

30 — Jf. i denne retning dom af 9.11.2010, sag C-296/10, Purrucker, Sml. I, s. 11163, præmis 82 og 86.

31 — Med undtagelse af den medlemsstat, hvis ret har forelagt den præjudicielle anmodning.

forestille sig, at en sådan anbringelse efter en medlemsstats lovgivning er mulig uden en offentlig myndigheds mellemkomst, forekommer det mig i hvert tilfælde uacceptabelt at se bort fra godkendelseskravet. Dette kan heller ikke antages at have været formålet med forordningen, idet der i så fald i det mindste som i tilfældet med anbringelse hos en plejefamilie efter stk. 4 ville være fastsat en pligt til at underrette den kompetente myndighed.

53. I det foreliggende tilfælde forudsætter en intern anbringelse, der er sammenlignelig med den omtvistede anbringelse, i henhold til lovgivningen i Det Forenede Kongerige imidlertid en offentlig myndigheds eller en domstols mellemkomst – således som det er blevet oplyst på en forespørgsel til Det Forenede Kongerige, og som det i øvrigt må forventes i forbindelse med en lukket anbringelse.

4. Foreløbigt resultat

54. Det andet præjudicielle spørgsmål skal derfor besvares med, at godkendelsen efter artikel 56, stk. 2, i forordning nr. 2201/2003 skal meddeles af en statslig myndighed, før der træffes afgørelse om anbringelse. Den omstændighed alene, at den enhed, hvor barnet skal anbringes, meddeler sin godkendelse, er ikke tilstrækkelig. Såfremt det efterfølgende viser sig, at den dommer, der skal træffe afgørelse om anbringelsen, trods sine bestræbelser ikke har opnået godkendelse fra den kompetente myndighed, og denne fejl beror på tvetydige eller utilstrækkelige oplysninger fra centralmyndigheden, er en efterfølgende indhentelse af godkendelsen tilladt, uden at der kræves en ny anordning om anbringelse.

C – Det tredje og fjerde præjudicielle spørgsmål

55. Den forelæggende ret ønsker med det tredje præjudicielle spørgsmål oplyst, om en afgørelse om at anbringe et barn i en lukket institution i en anden medlemsstat mod dets vilje, skal erklæres for eksigibel i modtagermedlemsstaten, før den faktiske anbringelse af barnet. Det fjerde præjudicielle spørgsmål omhandler de retsvirkninger, der følger af en sådan afgørelse om anbringelse i modtagermedlemsstaten, før der foreligger en erklæring om eksigibilitet.

1. Formaliteten med hensyn til de præjudicielle spørgsmål

56. Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at S.C. allerede blev anbragt i en lukket enhed i England, selv om afgørelsen om anbringelse ikke var erklæret for eksigibel i denne medlemsstat. Da anbringelsen allerede var gennemført, kan det i forbindelse med det tredje præjudicielle spørgsmål reelt ikke længere antages at være afgørende, om der skal foreligge en erklæring om eksigibilitet før den faktiske anbringelse. Desuden fremgår det af de oplysninger, som Det Forenede Kongerige har afgivet for Domstolen, at den irske anordning om anbringelse på begæring af HSE i mellemtiden den 8. marts 2012 var blevet registreret i England og dermed erklæret for eksigibel. Det kunne derfor forekomme tvivlsomt, om disse to spørgsmål er relevante, og dermed om de kan antages til realitetsbehandling.

57. Dog er fristen for at appellere erklæringen om eksigibilitet endnu ikke udløbet. Så længe denne frist løber, er det fjerde præjudicielle spørgsmål under alle omstændigheder relevant. Da den forelæggende ret derudover har anført, at anbringelsen er fastsat foreløbigt og for fire uger ad gangen, er spørgsmålet, om hvilke retsvirkninger en sådan afgørelse har under den samlede varighed af anbringelsen af S.C. før afslutningen af en eksekvaturprocedure, relevant for de efterfølgende afgørelser. Den forelæggende ret ønsker frem for alt afklaret, om dens afgørelse – i det tilfælde, at S.C. måtte flygte fra institutionen – uden erklæring om eksigibilitet kan udgøre retsgrundlaget for

myndighedsforanstaltninger, hvormed barnet kan bringes tilbage til institutionen. Spørgsmålet, om en anordning om anbringelse som den i hovedsagen omhandlede kræver en erklæring om eksigibilitet, er derfor fortsat relevant for den forelæggende ret og kan dermed antages til realitetsbehandling. Dette vil jeg undersøge i det følgende.

2. Krav om en erklæring om eksigibilitet

58. Artikel 21 i forordning nr. 2201/2003 opstiller det princip, at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, automatisk anerkendes i de øvrige medlemsstater.

59. Forordningens artikel 28 omhandler erklæringen om eksigibilitet. Herefter kan en i en medlemsstat truffet retsafgørelse om forældreansvar over for et barn, som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, og som er blevet forkyndt, fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når den på anmodning af en berettiget part er blevet erklæret for eksigibel i denne medlemsstat. For Det Forenede Kongerige erstattes erklæringen om eksigibilitet i medfør af forordningens artikel 28, stk. 2, af en registrering i England og Wales, Skotland eller Nordirland, alt efter hvor fuldbyrdelsen skal finde sted. Dette indebærer ikke en materiel forskel fra en erklæring om eksigibilitet.

60. En afgørelse om anbringelse på en lukket institution er, som der er redegjort for ovenfor, en afgørelse om forældreansvar. Den omstændighed, at den omtvistede anordning om anbringelse er foreløbig, ændrer ikke ved denne kvalificering³². Afgørelsen er også eksigibel i den forstand, at dens indhold kan gøres til genstand for fuldbyrdelse³³. Den forelæggende ret har således anordnet med sin afgørelse, at S.C. skal anbringes i den lukkede enhed³⁴.

61. Proceduren for, at en afgørelse erklæres for eksigibel (»eksekvaturproceduren«), udgør proceduren med henblik på at opnå tilladelse til tvangsfuldbyrdelse af udenlandske eksigible retsafgørelser³⁵. Erklæringen om eksigibilitet henholdsvis registreringen over for den automatiske anerkendelse i medfør af forordningens artikel 21 er følgelig ligeledes påkrævet, når en afgørelse *skal fuldbyrdes*. Fuldbyrdelse indebærer, at indholdet i en afgørelse *gennemføres ved statslig tvang*.

62. I hovedsagen modsætter barnet sig rettens afgørelse, hvorved dets lukkede anbringelse blev anordnet. Med henblik på at gennemføre anbringelsen vil det derfor være nødvendigt at foretage fuldbyrdesforanstaltninger. Dette bekræftes af de faktiske omstændigheder ved S.C.'s overførsel fra Irland til den engelske institution: Myndighedsansatte og tjenestemænd ved det irske politi fløj med S.C. til London, hvor de blev modtaget af tjenestemænd fra det engelske politi, der havde arrangeret transport ved en privat virksomhed til enheden. S.C. har siden da været tilbageholdt mod sin vilje på institutionen.

63. Den forelæggende ret har endvidere fremhævet, at såfremt S.C. måtte flygte fra den lukkede enhed, vil der være behov fra bistand fra myndighederne i Det Forenede Kongerige til mod hendes vilje og under anvendelse af tvang at bringe S.C. tilbage til enheden af hensyn til hendes egen sikkerhed. Den forelæggende ret har for så vidt anført, at S.C. skal deltage i udflugter fra enheden, så snart det er pædagogisk forsvarligt. Deltagelsen i disse udflugter er af afgørende betydning for, at programmet udmunder i et positivt resultat, selv om der er forbundet en forøget flugtfare hermed.

32 — Jf. hertil generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse af 20.5.2010 i sag C-256/09, Purrucker, Sml. I, s. 7353, punkt 132 ff.

33 — I litteraturen findes den opfattelse, at afgørelser om forældremyndighed, der ikke har et indhold, som kan fuldbyrdes, i givet fald også kan erklæres for eksigible med henblik på at undgå uautoriseret fuldbyrdelse af overdragelse af forældremyndighed ved at anbringe barnet i en anden medlemsstat uden erklæring om eksigibilitet, jf. Th. Rauscher, i Th. Rauscher (red.), *Europäisches Zivilprozess- und Kollisionsrecht, Kommentar Brüssel IIa-VO*, München, 2010, artikel 28, punkt 8.

34 — Ordret: Orders »that S.C., a Minor, be detained in the custody of the Director of [...]«.

35 — Jf. Domstolens dom af 29.4.1999, sag C-267/97, Coursier, Sml. I, s. 2543, præmis 28.

64. Alle disse frihedsberøvende og frihedsbegrænsende foranstaltninger er anvendelse af direkte tvang til gennemførelse af afgørelsen om anbringelse.

65. Herved drejer det sig ikke nødvendigvis i alle nationale retsordener om klassiske civilprocessuelle fuldbyrdelsesmidler. Men ligesom Domstolen ved fortolkningen af forordningens anvendelsesområde har lagt en vid forståelse til grund og også lader offentligretlige foranstaltninger være omfattet³⁶, skal der parallelt hermed også lægges en vid fortolkning ved definitionen af fuldbyrdelsesforanstaltningerne som forudsætning for kravet om en erklæring om eksigibilitet til grund. En unionsautonom fastlæggelse af begrebet fuldbyrdelse er heller ikke uforenelig med forordningens artikel 47, stk. 1, der bestemmer, at fuldbyrdelsesproceduren afgøres efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning. Den foreliggende sag omhandler nemlig ikke spørgsmål om fuldbyrdelsesproceduren, men derimod om, under hvilke omstændigheder der skal gennemføres en procedure for, at en afgørelse erklæres for eksigibel. Dette bør gælde ensartet for det samlede unionsområde.

66. Fuldbyrdelse er i denne forstand myndigheds- eller myndighedslegitimeret fuldbyrdelse af en afgørelse om forældreansvar.

67. Efter disse overvejelser er en erklæring om eksigibilitet i princippet også påkrævet med henblik på tvangsfuldbyrdelse af en afgørelse om at anbringe et barn i en lukket enhed.

68. Den forelæggende ret og alle parterne i hovedsagen har heroverfor givet udtryk for betænkeligheder over det tidstab, der er forbundet med gennemførelsen af en eksekvaturprocedure. De har fremhævet hovedsagens hastende karakter. I mangel af alternative anbringelsesmuligheder i Irland kom alene en anbringelse i England på tale, og denne anbringelse kunne ikke udsættes længere som følge af den overhængende fare for, at barnet skulle gøre skade på sig selv. Der bliver således argumenteret for, at en erklæring om eksigibilitet i betragtning af den hastende karakter og af hensynet til barnets bedste ikke bør være en betingelse for gennemførelsen af en anbringelse i udlandet. Den effektive virkning af en grænseoverskridende anbringelse bringes i fare ved kravet om en erklæring om eksigibilitet.

69. De praktiske problemer ved gennemførelsen af en sådan hastende grænseoverskridende anbringelse af et barn, som den forelæggende ret har redegjort for, eksisterer reelt. Jeg kan godt sætte mig ind i de betænkeligheder, som procesdeltagerne giver udtryk for. Det er endvidere nærliggende, at sager om grænseoverskridende anbringelse af børn ofte vil være af særligt hastende karakter.

70. Artikel 31, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003 fastsætter ganske vist, at afgørelsen om erklæringen om eksigibilitet skal træffes snarest muligt. Det Forenede Kongeriges regering har på forespørgsel udtalt, at denne afgørelse også kan træffes inden for mindre end en uge. På den anden side bestemmer artikel 33, stk. 5, at en afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden for en frist af en henholdsvis to måneder.

71. Den omstændighed, at sagen er særligt hastende, kan dog ikke i sig selv føre til, at en anordning om lukket anbringelse kan danne grundlag for fuldbyrdelsesforanstaltninger i en anden medlemsstat, uden at denne anordning er erklæret for eksigibel.

72. Forordning nr. 2201/2003 har således netop af hensyn til den hastende karakter udtrykkeligt erklæret, at en erklæring om eksigibilitet er uundværlig for to typer afgørelser, nemlig for det første afgørelser om samværsret³⁷ og for det andet afgørelser om tilbagegivelse af et bortført barn³⁸. En attest, der i disse tilfælde skal vedlægges dommen, for at eksekvaturprocedure kan bortfalde, udgør en vis erstatning for erklæringen om eksigibilitet. Med denne attest godtgør domsretten, at de i forordningen fastsatte krav overholdes, herunder at barnet skal høres.

36 — C-dommen og A-dommen (nævnt ovenfor i fodnote 6).

37 — Forordningens artikel 40, stk. 1, litra a), og artikel 41.

38 — Forordningens artikel 40, stk. 1, litra b), og artikel 42.

73. Det følger imidlertid modsætningsvis af afskaffelsen af eksekvaturproceduren for de sidstnævnte konkrete afgørelsestyper under indførelse af en attest, at eksekvaturproceduren skal gennemføres uden undtagelse – også i hastetilfælde – med hensyn til de andre afgørelser vedrørende forældreansvar. Såfremt der ligeledes i afgørelser om anbringelse skulle ses bort fra eksekvaturproceduren på grund af den hastende karakter, ville der end ikke være en attest til rådighed som erstatning.

74. En fuldbyrdelse uden for domsstaten uden en forudgående erklæring om eksigibilitet vil i så fald ligeledes give anledning til betydelige praktiske problemer. De nationale fuldbyrdesorganer vil dårligt nok være i stand til overhovedet at bedømme udenlandske afgørelser, som de forelægges, navnlig om betingelserne for, at afgørelsen kan fuldbyrdes, er opfyldte, eller at udlede arten og omfanget af den fuldbyrdelse, der skal foretages. Det er netop for at udelukke sådanne usikkerheder, at forordningen har fastsat proceduren for, at en afgørelse erklæres for eksigibel. Disse praktiske vanskeligheder ved en fuldbyrdelse uden en erklæring om eksigibilitet ligger muligvis ikke lige for i hovedsagen på grund af lighederne mellem de involverede retsordener og anvendelsen af et fælles sprog. Dog kan dette spørgsmål om kravet om en erklæring om eksigibilitet naturligvis også opstå i konstellationer, hvor fuldbyrdesorganerne vil skulle gennemføre en retsafgørelse, der er helt ukendt for dem.

75. Hensyn til den hastende karakter kan således ikke begrunde en undtagelse til kravet om en erklæring om eksigibilitet.

76. S.C.'s procesværg har anført endnu et argument imod, at den omtvistede afgørelse forsynes med en erklæring om eksigibilitet. Efter vedkommendes opfattelse bestemmer forordningen principielt ikke, at en tvangsforanstaltning over for et barn forsynes med en erklæring om eksigibilitet. Der er alene krav om en erklæring om eksigibilitet for så vidt angår den tvangsmæssige gennemførelse af en afgørelse over for voksne. I hovedsagen var såvel HSE som S.C.'s mor, der deltager i sagen, imidlertid indforstået med anbringelsen. Den tyske regering argumenterede på lignende måde under den mundtlige forhandling, idet denne regering er af den opfattelse, at foranstaltninger til gennemførelse af en afgørelse mod barnets vilje ikke udgør en fuldbyrdelse.

77. Det tilfælde, hvor en forælder ønsker at fuldbyrde en afgørelse mod den anden forælder, anses uden tvivl for det klassiske tilfælde for fuldbyrdelse af afgørelser om forældreansvar. Forordningens anvendelsesområde omfatter imidlertid ligeledes anbringelse af børn. Forordningen indeholder ingen holdepunkter for at antage, at disse afgørelser, såfremt de vil skulle gennemføres mod barnets egen vilje, skulle være undtaget fra kravet om en erklæring om eksigibilitet.

78. Den forelæggende ret har ganske vist anført centralmyndigheden og Peterborough City Council som sagsøgte i den attest, der skal udstedes i henhold til forordningens artikel 39. I overensstemmelse hermed er S.C.'s procesværg af den opfattelse, at dommen ikke pålægger barnet en handlepligt eller et forbud, men at dommen derimod alene er rettet mod den institution, der skal gennemføre anbringelsen. Dog bestemmer anordningen om anbringelse, at S.C. skal acceptere overførelsen til og opholdet på institutionen.

79. Den tvangsmæssige gennemførelse af en anordning om lukket anbringelse minder desuden om et indgreb i den grundlæggende ret til frihed, som tilkommer den, der skal anbringes, og som i henhold til artikel 6 i charteret om grundlæggende rettigheder tilkommer »enhver« og dermed også en mindreårig³⁹. Den opfattelse, at den tvangsmæssige gennemførelse af en anordning om anbringelse over for et barn ikke kræver en erklæring om eksigibilitet, ville i sidste ende være ensbetydende med, at fuldbyrdesforanstaltninger over for et barn ikke kræver det principielt fastsatte retlige grundlag, der begrunder et indgreb i friheden, og som består i en erklæring om eksigibilitet, hvormed en udenlandsk afgørelse optages i fuldbyrdesstatens retsorden. Barnet ville hermed blot være en genstand for statslig tvang.

39 — Vedrørende mindreåriges ret til grundlæggende rettigheder i forhold til EMRK's frihedsrettigheder henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 28.11.1988, Series A no. 144, præmis 58.

80. En sådan fortolkning ville ikke være forenelig med barnets grundlæggende rettigheder. Det fremgår af 33. betragtning til forordningen, at forordningen anerkender de grundlæggende rettigheder og respekterer principperne i charteret om grundlæggende rettigheder, og at den især søger at sikre fuld respekt for børns grundlæggende rettigheder som omhandlet i charterets artikel 24⁴⁰.

81. En anbringelse, der er forbundet med frihedsberøvelse, som den, der er genstand for den foreliggende afgørelse om forældreansvar, og den tvangsmæssige gennemførelse heraf udgør et særligt tungvejende indgreb i barnets rettigheder. Såfremt det blev lagt til grund, at der i det foreliggende tilfælde kunne ses bort fra en erklæring om eksigibilitet, ville tvangsforanstaltningerne til gennemførelse af anordningen om anbringelse alene bero på virkningen af anerkendelsen af dommen efter forordningens artikel 21. Dette ville, som Kommissionen med rette har anført, medføre den yderligere byrde for barnet henholdsvis hendes procesværge, at de ville være nødsaget til i medfør af artikel 21, stk. 3, at få fastslået, at anordningen om anbringelse ikke skal anerkendes, for at fratage fuldbyrdelsesforanstaltningerne deres retlige grundlag. Dette ville ikke i tilstrækkeligt omfang tilgodese interesserne for et barn, der befinder sig i en sådan situation.

82. Endelig fremhæves det også i artikel 20 i FN's konvention om barnets rettigheder, at et barn, der midlertidigt eller permanent er fjernet fra det familiemæssige miljø, har krav på særlig beskyttelse og bistand fra staten.

83. I proceduren for, at en afgørelse erklæres for eksigibel, undersøger en ret i forbindelse med prøvelsen vedrørende anordningen af fuldbyrdelsen ex officio, om der foreligger en afslagsgrund efter forordningens artikel 23. Hertil hører foruden overholdelse af proceduren i henhold til artikel 56 navnlig de i artikel 23, litra a), omhandlede grundlæggende principper med særlig hensyntagen til barnets bedste. I denne sammenhæng skal den afslagsgrund, der består i manglende høring af barnet i medfør af artikel 23, litra b), ligeledes fremhæves særligt.

84. Med vedtagelsen af forordning nr. 2201/2003 blev der opnået enighed om visse ensartede procedurestandarder, som f.eks. den principielle bevarelse af kravet om en erklæring om eksigibilitet. Dette skete ligeledes med henblik på beskyttelse af parterne. Det ville ikke være i overensstemmelse med formålet med forordningen at afskære mindreårige, der modsætter sig anordninger om lukket anbringelse, fra adgang til disse procedurestandarder, blot fordi de er mindreårige.

85. Godkendelsesproceduren efter forordningens artikel 56, stk. 2, kan ikke udgøre en erstatning for en erklæring om eksigibilitet. Dette følger i første omgang af den systematiske placering, som artikel 56 indtager i forordningen, idet bestemmelsen er placeret i det kapitel, der omhandler samarbejde mellem centralmyndigheder, og ikke i det kapitel, der omhandler anerkendelse og fuldbyrdelse. Endvidere har de to procedurer forskellige formål. Som der er redegjort for ovenfor, har godkendelsen til formål at afklare administrative vanskeligheder, der kan være til hinder for en grænseoverskridende anbringelse, før anordningen om anbringelse træffes. Erklæringen om eksigibilitet har derimod til formål at gøre det muligt at tvangsfuldbyrde afgørelsen om anbringelse. Forordningen indeholder ingen anvisninger for, hvordan godkendelsesproceduren konkret skal udformes, idet artikel 56, stk. 3, derimod overlader dette spørgsmål til den nationale lovgivning. Dette er endnu en grund til, at godkendelsen ikke er en tilstrækkelig erstatning for eksekvaturproceduren, som er fastsat præcist i forordningen.

86. En afgørelse om at anbringe et barn i lukket anbringelse kræver derfor ligeledes en erklæring om eksigibilitet, hvis den skal fuldbyrdes over for barnet.

40 — Dom af 23.12.2009, sag C-403/09 PPU, Detiček, Sml. I, s. 12193, præmis 53-55.

3. Foreløbigt resultat

87. Det tredje og fjerde præjudicielle spørgsmål skal besvares med, at en afgørelse om lukket anbringelse af et barn kræver en erklæring om eksigibilitet i henhold til artikel 28 i forordning nr. 2201/2003, når den i en anden medlemsstat skal danne grundlag for myndighedsforanstaltninger til gennemførelse af indholdet af afgørelsen.

4. Overvejelser vedrørende sagens usædvanligt hastende karakter

88. Situationen i den foreliggende sag er karakteriseret ved at være af usædvanligt hastende karakter som følge af en fare for, at barnet gør skade på sig selv, og manglende egnede anbringelsesalternativer i Irland. Derfor skal jeg i det følgende knytte enkelte bemærkninger til det spørgsmål, der blev drøftet under den mundtlige forhandling om, hvilke muligheder der kunne være for at finde pragmatiske løsninger i tilfælde af en særligt hastende grænseoverskridende anbringelse.

89. En mulighed kunne være, at de engelske retter i den foreliggende sag indtil afslutningen af eksekvaturproceduren anvender foreløbige retsmidler til gennemførelse af anbringelsen på grundlag af forordningens artikel 20. stk. 1. Den engelske High Court har ligeledes valgt denne fremgangsmåde.

90. Anvendelsen af artikel 20 i forordning nr. 2201/2003 forudsætter, at tre kumulative betingelser skal være opfyldt: For det første skal de omhandlede retsmidler i henhold til stk. 1 være hastende, for det andet skal de fastsættes over for personer i den medlemsstat, hvori den ret, der vil støtte sig på artikel 20, er hjemmehørende, og for det tredje skal de i henhold til stk. 2 være foreløbige, dvs. de ophører med at gælde, når den i hovedsagen kompetente ret har »truffet foranstaltninger«⁴¹.

91. Forudsætningen om, at der skal være tale om et hastetilfælde, er uden tvivl opfyldt. Den anden forudsætning om, at personen skal befinde sig i den stat, hvor retten er hjemmehørende, er i det foreliggende tilfælde ligeledes opfyldt. Efter min opfattelse må det antages, at et barn i et særligt hastende tilfælde også i første omgang gennem nationale foranstaltninger til gennemførelse af en anordning om anbringelse kan bringes til en anden medlemsstat med henblik på herigennem at skabe forudsætningerne for en foreløbig anbringelse efter artikel 20 indtil afslutningen af eksekvaturproceduren. Med henblik på at sikre en gnidningsløs overgang af foranstaltninger til beskyttelse af barnet, kan og skal der være forudgående kommunikation mellem retterne i medfør af artikel 55, litra c).

92. Hovedparten af procesdeltagerne har anført imod en anvendelse af fremgangsmåden i artikel 20, at det hermed ikke er den ret, der er kompetent i henhold til forordningen, der træffer afgørelse. Artikel 20, stk. 2, bestemmer, at de foreløbige retsmidler ophører med at gælde, når den i hovedsagen kompetente ret har truffet en foranstaltning. I det foreliggende tilfælde har retten i hovedsagen imidlertid allerede truffet en afgørelse, og den foreliggende sag drejer sig alene om, hvorvidt denne allerede har virkning.

93. Under den mundtlige forhandling blev det derfor som alternativ til fremgangsmåden i forordningens artikel 20 drøftet, om en fuldbyrdelse allerede kan støttes på erklæringen om eksigibilitet, før fristen for iværksættelse af appel til prøvelse af eksigibiliteten er udløbet, eller før appelproceduren er afsluttet. Dette ville indebære, at så snart den kompetente ret har vedtaget en erklæring om eksigibilitet i medfør af artikel 31, stk. 1, vil der kunne støttes fuldbyrdesforanstaltninger herpå. Iværksættelsen af en appel ville i så fald ikke have opsættende virkning. Erklæringen om eksigibilitet vedtages i medfør af forordningens artikel 31, stk. 1, snarest muligt. I England kan erklæringen efter det oplyste vedtages i løbet af få dage.

41 — A-dommen (nævnt ovenfor i fodnote 6), præmis 47, Detiček-dommen (nævnt ovenfor i fodnote 40), præmis 39, og Purucker-dommen (nævnt ovenfor i fodnote 30), præmis 77.

94. Det fremgår imidlertid af de retsfor skrifter, som Det Forenede Kongeriges regering har forelagt, og af den skriftlige besvarelse af et spørgsmål fra Domstolen, at der i henhold til engelsk ret ikke kan støttes fuldbyrdelsesforanstaltninger på en udenlandsk dom før udløbet af den frist, der er fastsat i forordningen for iværksættelse af appel til prøvelse af erklæringen om eksigibilitet⁴².

95. Der opstår derfor det spørgsmål, om forordningen i et tilfælde som det foreliggende kræver, at fuldbyrdelsesforanstaltninger under visse omstændigheder skal være tilladte, også selv om erklæringen om eksigibilitet efter national ret endnu ikke har retskraft.

96. Forordning nr. 2201/2003 indeholder ganske vist ikke en bestemmelse, der er sammenlignelig med artikel 47 i forordning nr. 44/2001 (»Bruxelles I-forordningen«)⁴³. Denne bestemmelse tillader en fuldbyrdelse med henblik på sikring inden afslutningen af eksekvaturproceduren.

97. Ordlyden af forordningen er imidlertid ikke til hinder for en fortolkning, hvorefter der umiddelbart kan iværksættes fuldbyrdelsesforanstaltninger, når erklæringen om eksigibilitet foreligger. Forordningens artikel 28, stk. 1, bestemmer således, at retsafgørelser om forældreansvar kan fuldbyrdes, når de er blevet erklæret for eksigible. Med rettens afgørelse efter artikel 31 eksisterer erklæringen om eksigibilitet. Den omstændighed, at der i henhold til artikel 33 måtte blive iværksat appel til prøvelse af erklæringen om eksigibilitet, ændrer efter ordlyden af forordningen ikke herved.

98. Ved fortolkningen og anvendelsen af forordningen bør der på baggrund af artikel 24 i charteret om grundlæggende rettigheder primært lægges vægt på barnets bedste. Hensynet til barnets bedste kan kræve, at der tillades en fleksibel løsning vedrørende eksekvaturprocedurens varighed i tilfælde med usædvanligt hastende grænseoverskridende anbringelser, hvis den grænseoverskridende anbringelse i modsat fald ikke vil kunne opfylde sit formål på grund af den tid, der forløber.

99. Med udgangspunkt i den bedst mulige hensyntagen til og virkeliggørelse af barnets bedste taler det for en fuldbyrdelse, når der foreligger en erklæring om eksigibilitet, at der hermed bidrages til gennemførelsen af afgørelsen fra den ret, der i henhold til forordningens system er kompetent, i stedet for i overgangsperioden at anvende hasteforanstaltninger, som er truffet af en ret, der kun er subsidiært kompetent. Forordningen fastsætter netop den ret, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, som principal kompetent ret, da det må lægges til grund, at denne ret på grund af nærheden til barnet vil træffe korrekte afgørelser⁴⁴. Med erklæringen om eksigibilitet ville der endvidere allerede være truffet retsafgørelse om, at fuldbyrdelse af afgørelsen i modtagermedlemsstaten skal være tilladt.

100. Det er ganske vist korrekt, at en umiddelbar gennemførelse af afgørelsen ville indebære, at der opstår en fuldbyrdet kendsgerning for den periode, appelproceduren i forordningens artikel 33 verserer, da den kompetente rets anordning i det mindste i denne periode vil være uigenkaldeligt gennemført. I den foreliggende sag vejer hensynet til beskyttelsen af barnets bedste dog tungere. Ved manglende anbringelse under appelproceduren er der nemlig risiko for fuldbyrdede kendsgerninger med langt alvorligere konsekvenser, nemlig fare for barnets helbred eller endog barnets liv. På denne baggrund er anordningen om anbringelse allerede identificeret som nødvendig foranstaltning af den kompetente ret efter en afvejning af alle relevante omstændigheder. Det ville være i strid med forordningens kompetencesystem og princippet om gensidig anerkendelse, hvis en ret i modtagermedlemsstaten skulle efterprøve denne bedømmelse endnu en gang i forbindelse med vedtagelsen af egne hasteforanstaltninger for den periode, appelproceduren verserer.

42 — Jf. artikel 31.17 i Family Procedure Rules 2010.

43 — Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1).

44 — Der er ikke grundlag for at overføre kompetencen til de engelske retter i medfør af forordningens artikel 15 på grundlag af den omstændighed, at S.C.'s mor er bosiddende i London, da det ikke kan antages, at de engelske retter, trods denne omstændighed, vil være bedre i stand til at påkende sagen.

101. Jeg foretrækker derfor den løsning, at den kompetente rets afgørelse i tilfælde af usædvanligt hastende grænseoverskridende anbringelser, hvor den hastende karakter fremgår af selve afgørelsen, gennemføres, allerede inden afgørelsen om eksigibilitet får retskraft.

102. Skulle derimod alene fremgangsmåden i forordningens artikel 20 være tilladt, ville de ovenstående overvejelser efter min opfattelse føre til, at de sikrende retsmidler, der er fastsat indtil afslutningen af eksekvaturproceduren, i hvert fald så vidt muligt skal gennemføre *indholdet* af den kompetente rets afgørelse.

103. Disse foreløbige, herunder sikrende, retsmidler er ganske vist foranstaltninger, der er fastsat i henhold til lovgivningen i den berørte medlemsstat. Det tilkommer derfor i princippet den nationale lovgiver at træffe bestemmelse om de retsmidler, som de nationale myndigheder skal anvende med henblik på at varetage barnets tarv, og at fastsætte de processuelle regler for disse foranstaltningers fuldbyrdelse⁴⁵.

104. I et tilfælde som det foreliggende, hvor det alene drejer sig om overgangsperioden indtil eksekvaturproceduren er endeligt afsluttet, bør retterne i modtagermedlemsstaten i videst mulige omfang anvende de muligheder, som de har til rådighed i national lovgivning, til ved deres hasteforanstaltninger at gennemføre indholdet af den kompetente rets afgørelse. Dette følger af virkningen af anerkendelsen af afgørelsen om anbringelse efter forordningens artikel 21.

D – Det femte og sjette præjudicielle spørgsmål

105. Det femte og sjette spørgsmål vedrører problemet, om der ved fornyede retsafgørelser, der forlænger anbringelsen, skal indhentes en ny godkendelse i henhold til artikel 56, stk. 2, og en ny erklæring om eksigibilitet efter artikel 28 ved hver enkelte forlængelse. Den forelæggende ret har rejst dette spørgsmål på baggrund af, at den alene ønsker at anordne anbringelsen med et foreløbigt retsmiddel i en så kort tidsperiode som muligt på fire uger for derefter at forlænge anordningen om anbringelse for yderligere korte tidsperioder, såfremt anbringelsen fortsat er nødvendig. Gentagne godkendelser og eksekvaturprocedurer forekommer ikke den forelæggende ret at være hensigtsmæssige.

106. Med henblik på at opfylde sit formål, som beskrevet ovenfor, skal hele anbringelsesperioden være omfattet af en godkendelse i henhold til artikel 56, stk. 2. En godkendelse, der alene gælder for en måned, kan derfor ikke gælde ubegrænset for fremtiden, medmindre den også udtrykkeligt blev meddelt for mulige forlængelser af anordningen om anbringelse, eller den blev meddelt på ubestemt tid.

107. Fuldbyrdelsesforanstaltninger kan alene støttes på en afgørelse, der er erklæret for eksigibel i det omfang, der fremgår af afgørelsen. Såfremt anbringelsen kun er anordnet for en bestemt periode i denne afgørelse, kan en afgørelse, der er erklæret for eksigibel, heller ikke udgøre retsgrundlaget for en tvangsmæssig gennemførelse af en anbringelse i en længere tidsperiode, end der er angivet i afgørelsen. Der savnes eksigibilitet for en længere tidsperiode. Uden for den tidsperiode, for hvilken afgørelsen anordner anbringelsen, ville forudsætningen for eksekvaturproceduren om, at afgørelsen skal være eksigibel i domsstaten, ikke være opfyldt⁴⁶. Yderligere anordninger om anbringelse vil derfor kræve en fornyet erklæring om eksigibilitet. På baggrund af, at en lukket anbringelse altid vil være den sidste mulighed, er det nærliggende, at denne mulighed kun fastsættes for en periode, der er absolut nødvendig. Dog kan den anbringende ret i givet fald overveje, om den i første omgang vil anordne anbringelse i et længere tidsrum (hvilken anordning erklæres for eksigibel) og derefter efterprøve med korte intervaller, om denne anordning skal ophæves.

45 — A-dommen (nævnt ovenfor i fodnote 6), præmis 51.

46 — Jf. hertil generaladvokatens forslag til afgørelse i Purucker-sagen (nævnt ovenfor i fodnote 32), punkt 148 ff.

108. For så vidt angår det femte og sjette spørgsmål må det således konkluderes, at en godkendelse i henhold til artikel 56, stk. 2, i forordning nr. 2201/2003, der er meddelt for en bestemt tidsperiode, ikke omfatter afgørelser, hvormed anbringelsen forlænges, idet der derimod skal indhentes en fornyet godkendelse. Fuldbyrðelsesforanstaltninger kan kun støttes på en afgørelse, der er erklæret for eksigibel, i den tidsperiode, hvori anbringelsen er anordnet i afgørelsen.

V – Stillingtagen

109. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg, at Domstolen besvarer de præjudicielle spørgsmål fra High Court of Ireland på følgende måde:

- »1) Det materielle anvendelsesområde for forordning (EF) nr. 2201/2003 omfatter også en afgørelse, hvorved et barn anbringes på en institution i en anden medlemsstat, og denne anbringelse er forbundet med frihedsberøvelse og gennemføres med henblik på beskyttelse af barnet.
- 2) Godkendelsen efter artikel 56, stk. 2, i forordning nr. 2201/2003 skal meddeles af en statslig myndighed, før der træffes afgørelse om anbringelse. Den omstændighed alene, at den enhed, hvor barnet skal anbringes, meddeler sin godkendelse, er ikke tilstrækkelig. Såfremt det efterfølgende viser sig, at den dommer, der skal træffe afgørelse om anbringelsen, trods sine bestræbelser ikke har opnået godkendelse fra den kompetente myndighed, og denne fejl beror på tvetydige eller utilstrækkelige oplysninger fra centralmyndigheden, er en efterfølgende indhentelse af godkendelsen tilladt, uden at der kræves en ny anordning om anbringelse.
- 3) En afgørelse om lukket anbringelse af et barn kræver en erklæring om eksigibilitet i henhold til artikel 28 i forordning nr. 2201/2003, når den i en anden medlemsstat skal danne grundlag for myndighedsforanstaltninger til gennemførelse af indholdet af afgørelsen.
- 4) En godkendelse i henhold til artikel 56, stk. 2, i forordning nr. 2201/2003, der er meddelt for en bestemt tidsperiode, omfatter ikke afgørelser, hvormed anbringelsen forlænges, idet der derimod skal indhentes en fornyet godkendelse. Fuldbyrðelsesforanstaltninger kan kun støttes på en afgørelse, der er erklæret for eksigibel, i den tidsperiode, hvori anbringelsen er anordnet i afgørelsen.«